

Març de 2014, núm. 84



# En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

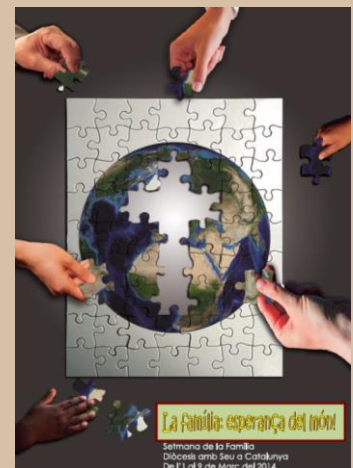


No hi ha cap dubte que la vida quotidiana de molta gent i de la societat considerada en general, ha esdevingut una mena de grisor produïda per la cerca del que m'és útil i resulta pràctic, que s'identifica amb la normalitat, llunyana del tot de res que ens parli d'agosament, creativitat, transcendentalitat. Ens hem rendit al *benestar* i hem abandonat, per incòmode, el *bé comú* sense esperar que ningú se'n faci càrrec. Sense il·lusió davant la realitat aclaparadora ni respecte d'un mateix, ens envaeix la tristor a la que veladament ens aferrem, la qual s'apodera dels nostres cors.

No hi ha lloc per l'esperança, entesa com l'esperar assolir allò que ens és necessari, tampoc, és clar, hi ha lloc per esperar aconseguir els desitjos ni les il·lusions. Fins i tot la desfeta arriba a abandonar les promeses que el mateix Déu ens ha fet,... amb el que abandonem Déu quan no se li havia abandonat ja.

Esdevé llavors que les persones necessiten trobar seguretats i referents per tal d'obtenir respostes que els encoratgin i els donin esperança per mirar el futur. Sens dubte, la família també pot esdevenir un terreny desertitzat on hi manqui la força de l'esperança per poder viure i s'estigui perdent l'horitzó, l'experiència d'aquesta buidor, però, pot sacsejar-los i empènyer-los a reeixir si són capaços de trobar-se en l'amor, fent d'ell un terreny adobat per poder viure. Només l'amor podrà fer que la família recobri l'esperança i l'alegria de creure. En el despreniment total de l'anorreament en el no res és on es torna a descobrir el valor del que és essencial per poder viure, després d'aquesta experiència és on es pot trobar l'Amor que és Déu i que ens segueix abraçant.

És en la desolació de la solitud i els despreniments radicals on fan falta persones de fe que sàpiguen confiar esperançadament indicant el camí als altres. Aquest és el paper de la família que visqui en l'Amor i amb amor entre els seus membres. La família, llavors, es materialitza com l'esperança del món que l'ha d'encomanar als altres. Com ens diu el Papa Francesc a *l'Alegria de l'Evangelí*, "Crist ressuscitat i gloriós és la font profunda de la nostra esperança, i no ens faltarà el seu ajut per complir la missió que ens encomana".



Blanca Roca i Juan Luis Salinas  
Delegats Diocesans de Família i Vida de Lleida

## Moments de saviesa

La nostra consciència de l'ego és una il·lusió. Depenem, però, d'aquesta il·lusió i al fer-lo ens tanquem a l'experiència de la Realitat veritable.

*Willigis Jäger,  
En cada ahora hay eternidad.*



## Per formar-nos

(...) sense disminuir el valor de l'ideal evangèlic, cal acompanyar amb misericòrdia i paciència les etapes possibles de creixement de les persones que es van construint dia a dia. (...) Un petit pas, enmig de grans límits humans, pot ser més agradable a Déu que la vida exteriorment correcta del qui transcorre els seus dies sense enfrontar importants dificultats. A tots ha d'arribar el consol i l'estímul de l'amor salvífic de Déu, que obra misteriosament en cada persona, més enllà dels seus defectes i caigudes.

Veiem així que la tasca evangelitzadora es mou entre els límits del llenguatge i de les circumstàncies. Procura sempre comunicar millor la veritat de l'Evangeli en un context determinat, sense renunciar a la veritat, al bé i a la llum que pugui aportar quan la perfecció no és possible. Un cor missioner coneix aquests límits i es fa «feble amb els febles [...], tot per a tots» (1Co 9,22). Mai no es tanca, mai no es replega en les seves seguretats, mai no opta per la rigidesa autodefensiva. Sap que ell mateix ha de créixer en la comprensió de l'Evangeli i en el discerniment de les sendes de l'Esperit, i llavors no renuncia al bé possible, encara que corri el risc de tacar-se amb el fang del camí.

*Evangelii Gaudium. Francesc, n° 44-45*

Aquestes paraules estan adreçades a tothom, tot i que fonamentalment als que han d'acompanyar persones i ajudar-les a créixer. Llavors podem pensar que estan adreçades als membres de les famílies, doncs ells tenen aquesta tasca mútua que els responsabilitza dels altres. En conseqüència no és gratuït plantejar-los-hi el cercar tenir un cor missioner, restar oberts i atrevir-se a córrer el risc de tacar-se amb el fang del camí. Certament, els fills, el cònjuge, els germans, els pares, ... potser no arribin mai a mostrar-se des de la perfecció a banda de les circumstàncies que no es poden deixar de costat, però estaran creixent.

## Què tenim per llegir

*Vademécum para matrimonios. Respuestas breves a cuestiones de hoy y de siempre.* Augusto Sarmiento, (2013), Editorial EUNSA. La experiencia



permite concluir que no son pocos los que, pretendiendo vivir bien su matrimonio, cuando presentan los problemas, no saben bien cómo hacerlo. De manera particular eso ocurre a propósito de las relaciones mutuas, y, también en cuanto hace referencia a la paternidad / maternidad. Ayudar a dar la respuesta adecuada a esos problemas es el propósito de estas páginas, en las que se responde de una manera sencilla y breve a algunas de esas cuestiones. Por eso mismo se ha usado el género Vademécum o Prontuario, que en el Diccionario de la Real Academia se describe como un «libro de poco volumen y de fácil manejo para consulta inmediata de nociones o informaciones fundamentales».

*Núria i Pau*

## Si navegues per Internet...

<http://www.scholasoccurrentes.org>

L'Acadèmia Pontificia de les Ciències impulsa aquesta iniciativa i ha designat als professors José María del Corral i Enrique Palmeyro per coordinar-la, amb la col·laboració del Dr. Antonio Battro i nombrosos voluntaris.

*Mercè i Salva*

## De cine!

*Maria Lluïsa i Joan*



**Títol:** Charlie y la fábrica de Chocolate

**País:** USA, 2005, (116')

**Director:** Tim Burton

**Guió:** John August

**Música:** Danny Elfman

**Fotogr.:** P. Rousselot

Charlie Bucket, un nen molt bo d'una família molt pobre, guanya un concurs, junt a d'altres quatre nens de diferents parts del món, per gaudir d'una visita durant tot un dia a la fàbrica de xocolata dirigida per l'excèntric Willy Wonka i el seu equip d'Oompa-Loompas. És un món fantàstic ple de gustos. Durant la pel·lícula es mostraran els resultats de les diferents educacions i el paper de la família dins d'ells, inclòs quan aquesta és absent.

## Avui convidem

### El Dia de la Vida

El dia 25 de març, festa de l'Encarnació, celebrem el Dia de la Vida.

Tot començà amb un àngel dient a Maria que anava a concebre un fill per la intervenció de l'Esperit Sant, sense el procés sexual normal. Déu no trigà en dur-ho a terme i quan poc després Maria sortia de pressa cap a casa de la seva cosina Elisabet ja es trobava embarassada.

La història de cada persona comença molt abans del seu naixement. També la història de Jesús i la del seu cosí Joan.

En la festa de la Visitació, que celebrarem dintre de poques setmanes, el relat històric ens mostra la trobada de dues dones embarassades i dels seus respectius fills concebuts i encara no nascuts. I aquest relat té molt a veure amb la Bioètica.

L'Infant Jesús i el seu cosí Joan - ja concebuts- es reconeixen mútuament i mostren l'alegria de trobar-se a prop l'un de l'altre. En el primer capítol del seu Evangeli, Sant Lluç –metge observador- en pren bona nota:

*Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria, l'infant va saltar dins les seves entranyes, i Elisabet quedà plena de l'Esperit Sant.*

Aquest detall de la història suggereix que l'Encarnació ens ensenya a entendre als nostres

germans no nascuts. Fa palès com -ja abans de néixer- els dos concebuts (Jesús en fase embrionària a l'inici del embaràs, Joan en la de fetus ja avançada la gestació) tenen la mateixa condició personal que tenim nosaltres.

El fet que Jesús es fes home significa que els

éssers humans gaudim d'un estatus especial: el de membres d'aquella classe d'éssers que Déu escollí per sí mateix. La vida humana del Fill de Déu segueix -en els inicis- el curs usual de tot ésser humà, passant pels



estadis d'embrió i de fetus al llarg de nou mesos de vida prenatal. I això implica que als éssers humans l'estatus especial propi se'ls aplica des d'abans del naixement.

El mutu reconeixement entre Joan i Jesús suggereix la continuïtat de la identitat dels éssers humans individuals des dels primers instants de la vida prenatal fins després del part. I el fet de recordar que l'Encarnació de Jesús va començar nou mesos abans del seu naixement ens fa apreciar el valor moral -la dignitat- de les vides humanes no nascudes.

**Joan Vidal Bota**, pediatra i Master en Bioètica i Dret

### Actes més destacats de la setmana de la Família a Lleida

\*diumenge, 2 de març

11 h Caminada familiar (sortida Pavelló 11 de setembre Cap a la Parròquia Montserrat)

12 h Eucaristia per les famílies i la Vida (Parròquia Montserrat)

\*dimecres, 5 de març

17:45 h Família i escola: eduquem des de la pràctica del pensament positiu, a Càrrec del Dr. Francesc Jové (Sala d'audiovisuals del Col·legi Episcopal)

\*dissabte, 8 de març

10 h Matí de Tallers (Acadèmia Mariana)

16 h Sessió de Cinema amb Fòrum sobre la pel·lícula *Family Man* (Acadèmia Mariana)



## Pouant en el coneixement

¿Es lo mismo para una mujer vivir con su marido que con “su pareja”? ¿Y para un hombre?

Los estudios sociológicos (por ejemplo, los recogidos en ForumLibertas de FamilyFacts) demuestran que:



- Las madres casadas tienden a crear un mejor ambiente doméstico para sus hijos.

- Las madres casadas tienen menos riesgo de sufrir abusos y violencia.

- Los padres casados tienen mayor bienestar psicológico.

- Los niños criados en familias estables tienen, como media, mejores resultados académicos, más salud emocional y menos problemas de comportamiento.

- Los padres de familias estables pasan, como media, más tiempo con sus hijos.

- Los adolescentes de familias estables tienen menos riesgo de implicarse en sexo prematuro.

- Los niños criados en familias estables tienen más probabilidad de tener relaciones sentimentales más sanas y estables en la edad adulta.

- Las familias estables tienen más probabilidad de ofrecer un hogar seguro a los niños.

Y cada año aparecen nuevas evidencias de cómo la sociedad se beneficia más del matrimonio que de otras “convivencias”.

(cf Foro de la Familia 17-09-2013)

## Els nostres temes

### La resiliència i el perdó a la família (1)

Mai els cristians hem de donar una persona per perduda perquè aquesta no va ser la manera de fer del Crist. Sempre hi ha, per difícil que pugui semblar, la possibilitat de tornar a començar, és el que diem col·loquialment la segona oportunitat. Però en realitat hem de considerar que no només hem d'admetre el donar una segona oportunitat sinó que cal estar disposats a donar la tercera, i la quarta, i... fins a la que faci set, repetint aquesta operació fins a setanta vegades més (Mt 18, 21-22). Es tracta del perdó, l'eina fonamental de relació en les nostres vides i la que permet poder reeixir com a persones davant aquells als que hem ofès.

El perdó és la manifestació més gran de l'amor, després del donar la vida pels altres, situació a la que s'assembla enormement donat que, en el fons, qui perdona dona part de sí mateix, allò que ha estat dolgut, la part de la seva vida que més ha sofert, a aquell que, injustament, després de trepitjar-la se l'havia pres.

Necessitem perdonar i, gairebé encara més, necessitem sentir que ens perdonen i ésser perdonats. El perdó és l'acció de renunciar a exigir el pagament (el rescabalar, la satisfacció de la sanció)

d'allò que esdevé “just” per la falta que l'altre havia comés, però no acaba amb això, el que realment perdona no guarda gens de rancúnia ni malvolença per l'ofensa rebuda i estima, *no és altiu ni orgullós, no és grogler ni egoista, no s'irrita ni es venja; no s'alegra de la mentida, sinó que troba el goig en la veritat; tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta* (1 Co 13, 4-7), d'aquell al que ha perdonat.

Però no només cal perdonar l'altre en un acte d'amor, cal que aquest s'estengui i tingui un abast complet començant per un mateix perquè *tota la Llei troba la seva plenitud en un sol precepte: Estima els altres com a tu mateix* (Ga 5, 14; Rm 13, 9). “Estima els altres com a tu mateix”,... ens estimem prou? Som capaços de perdonar-nos a nosaltres mateixos? Com podem perdonar els altres si



no ens perdonem les malifetes que hem protagonitzat plenament conscients, i ni tan sols aquelles patinades que hem tingut?

Blanca i Juan Luis